

Andy Shepherd

HET
WILDE
WOUD
VOL GROENE
MAGIE

met tekeningen van
Ellie Snowden

LEMNISCAAT 8 ROTTERDAM

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2026

ISBN 978 90 477 1711 9

NUR 283

Tekst © Andy Shepherd, 2026

Omslag en illustraties © Ellie Snowdon, 2026

Oorspronkelijke titel: *The Wood Where Magic Grows*

Oorspronkelijke uitgever: © 2025 Piccadilly Press, 80-81 Wimpole St,
London W1G 9RE. Piccadilly Press is een imprint van Bonnier Books
UK.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband
of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen
van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

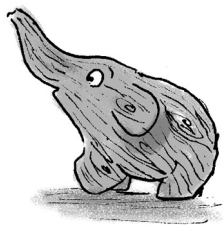
*Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verou-
deringsbestendig papier.*

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis en
in de klas en meer op www.lemniscaat.nl

Voor Ian, Ben & Jonas
al mijn liefde voor altijd x

Heb je weleens naar een boom gekeken en een gezicht naar je zien terugstaren? Misschien zag je een knobbelige wenkbrauw of een knoestig paar ogen, een barst in de boomschors die net een grijnzende mond leek of zelfs een mossige, lange baard?

Als je dat een keer ziet, blijf dan niet staren en zeg gewoon vriendelijk hallo.

Ik meen het, hoor. Ik bedoel, niet alle bomen zijn even praatgraag en sommige zijn domweg te chagrijnig voor een gezellig gesprekje. Maar als ze geloven dat je echt luistert, heb je misschien geluk.

Wat je in elk geval niet moet doen, is de bomen negeren. Dat deed ik in het begin namelijk.

Al moet ik wel bekennen dat ik toen nog niet wist van wilde groene magie. Daar had ik nog nooit van gehoord. Ken jij het? Nee, toch? Dat bedoel ik.

Ik neem aan dat je, net als ik, altijd gedacht hebt dat bomen een goed schuilplekje vormen in de regen en dat bloemen prachtig zijn om naar te kijken, maar dat ze verder gewoon groeien en hun eigen gangetje gaan. Ik had eerlijk

gezegd ook nooit gedacht dat ze iets van de wereld om zich heen meekregen. Maar dat had ik dus mis. Je zult niet geloven wat de natuur allemaal doet, vooral als je erop gaat letten.

Voordat dit allemaal begon, was ik net een heel klein pieteputerig zaadje dat wachtte op de juiste omstandigheden om te groeien. En dan ga ik je nu vertellen hoe dat kleine zaadje uitgroeide en opbloede.

1
Worstelen met een
vriendelijke groene octopus

Ik ben dol op mijn bed. Ik slaap er al in sinds ik klein ben, met uitzondering van één week in de zomer, wanneer we in een caravan zitten, en af en toe een logeerpartijtje bij mijn beste vriend Rafi. Mijn matras is helemaal naar mijn lijf gevormd.

Alleen lag ik nu niet in mijn bed. Ik lag in een bed dat kraakte en piepte en dat me maar bleef prikken met zijn springveren, alsof het niet kon geloven dat ik het lef had gehad om erin te gaan liggen en het hoog tijd vond dat ik opstond en weer weg zou gaan.

‘Er is wel een hoop lawaai,’ fluisterde een stem

en ik sprong bijna het niet-mijn-bed uit, omdat ik helemaal was vergeten dat Kai ook in deze kamer lag.

‘Slaap je al?’ vroeg hij.

Wat nogal een domme vraag was, want ik zat rechteop in bed naar hem te staren en wachtte tot mijn hart eindelijk wat minder hard zou bonzen.

Ik schudde mijn hoofd.

‘Ik heb alle plekken geteld waar ik zou kunnen gaan slapen die nog veel lawaaiëriger zijn dan deze kamer,’ zei hij en hij wurmde zich onder de dekens vandaan. ‘Zoals achter een ruisende watterval. Of bij een knallende vuurwerkshow. Of tegen een brullende buffel aan.’ Hij ging in kleermakerszit zitten en trok met zijn vingertopje de randen van de ruitjes op zijn sprei na. ‘Dat was boeiender dan schaapjes tellen.’

‘Volgens mij is het de bedoeling dat schaapjes tellen saai is,’ zei ik. ‘Want dan val je van verveeling in slaap.’

Met grote, begripvolle ogen keek hij op. ‘Ik zou willen dat ik ook allemaal dingen wist, net als jij,’ zei hij, alsof ik hem zojuist ongelooflijk wijze raad had gegeven waar de hele wereld versteld van stond. ‘Hoe kom je aan zulke slimme hersens?’

Ik dacht dat hij me belachelijk maakte, maar hij zat erbij alsof hij echt een antwoord op die vraag

verwachtte. En ik zat erbij en vroeg me af wat ik daarop moest zeggen. Dat gebeurde me wel vaker met mijn nieuwe kleine broertje.

Mijn moeder en Kais vader hadden wat je een 'stormachtige romance' zou kunnen noemen, en die storm had Kai en mij opgetild en meegevoerd, en nu zaten we hier in dit huis en deelden we ineens een kamer.

Of eigenlijk, een bed. Want Kai sprong op het mijne en riep geschrokken: 'Wat was dat?'

Ik keek naar het raam en hoorde toen een tweede keer iets tikken.

Kai verloor het bloemetjesgordijn geen moment uit het oog en greep een van mijn armen.

Het getik ging gewoon door. Langzaam en regelmatig.

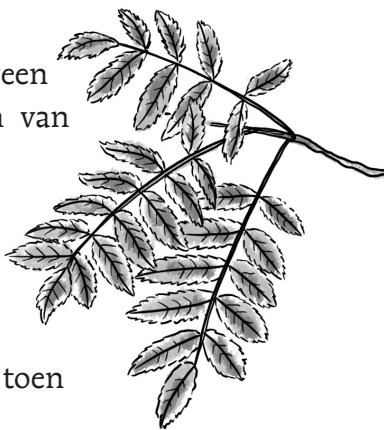
Tik... Tik... Tik...

En toen iets sneller. *Tik. Tik. Tik.*

Heel even hield het geluid op en toen klonk er gekras.

Dat vond Kai al helemaal niet fijn.

Normaal gesproken zou ik er net zo van geschrokken zijn als hij. Alleen was ik dat nu niet. Niet omdat ik zo dapper ben, maar omdat ik me de boom herinnerde die ik eerder had gezien. Het was al heel erg donker geweest toen we hier

arriveerden, en mama had de zaklamp van haar telefoon gebruikt om ons via het hek aan de achterkant mee te nemen en de sleutel te vinden die voor ons was neergelegd. Die boom stond vlak naast het huis, met een knobbelige tak die als een beschermende arm over de achterdeur heen geslagen hing. Een andere tak vol bladeren strekte zich uit naar de ramen op de verdieping boven ons. Terwijl mama met de sleutel in het slot priegelde, had ze moeten bukken om die blaadjes te ontwijken.

‘Het is maar een tak die tegen het raam tikt,’ zei ik.

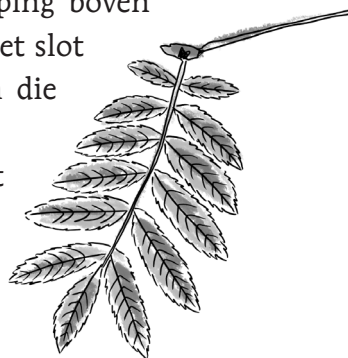
Kai was niet overtuigd.

Tik. Tik. Kras. De geluiden werden luider, hardnekkiger.

‘Het is een ding,’ zei hij met een trillend stemmetje. ‘Een eng ding. Een monster. En zo te horen wil het naar binnen.’ Zijn hand kneep nog harder in mijn arm. ‘Je laat het monster me niet meegrissen, hè, Iggy?’

Ik kreunde met het bed mee toen ik zijn stevige vingers lospeuterde van mijn arm, opstond en door de kamer liep.

Met een zwierig gebaar trok ik het gordijn voor het raam opzij, als een goochelaar die iets laat verdwijnen.

Een boomtak tikte en kraste tegen de ruit. De bladeren zaten tegen het glas gedrukt, alsof ze naar binnen gluurden om ons te kunnen zien.

‘Zie je wel? Het is gewoon de boom,’ zei ik.

Kai keek wantrouwend naar het raam, maar toen hij zag dat er geen monster was, sprong hij uit zijn schuilplaats vandaan.

‘Je hebt het verjaagd!’ riep hij opgetogen. ‘Ik wist wel dat je het kon!’

‘Er zijn helemaal geen monsters,’ zei ik. ‘Het is de boom die tegen het raam tikt.’

‘Bomen tikken niet tegen een raam,’ zei hij zonder enige aarzeling.

‘O, en monsters wel?’

Hij knikte vol overtuiging. Toen fluisterde hij: ‘Wat nou als het terugkomt?’

Ik besloot het raam te openen in de hoop dat ik de tak daarmee naar achteren zou duwen, waardoor er meer ruimte tussen de bladeren en de ruit zou ontstaan. De tak zag dat anders. Die drong door de opening naar binnen en stak zijn vingers vol bladeren voor me langs. Ik probeerde de takken zo snel mogelijk weer naar buiten te duwen, maar zodra ik er eentje over de vensterbank heen had gekregen, kroop een ander weer naar binnen. Het was net een worstelwedstrijd met een vriendelijke groene octopus!

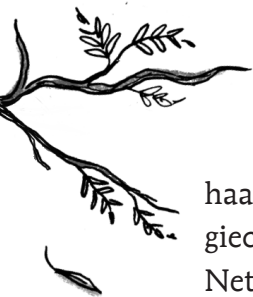
Kai begon te giechelen.

Ik deed mee, want de blaadjes kriebelden me in mijn gezicht.

‘Kom eens helpen,’ spoorde ik hem aan toen een waterval van glanzend groene klimop rond mijn voeten kronkelde.

Samen lukte het ons om de boom en de klimopstengel weer naar buiten te duwen, en ik trok haastig het raam dicht.

We lieten ons op onze bedden vallen en Kai lachte nog steeds toen hij losse blaadjes uit zijn

haar schudde. Het duurde heel lang voordat alle giehels er eindelijk uit waren en hij in slaap viel. Net toen hij slaapgeluidjes begon te maken, begon de boomtak weer te tikken. *Tik. Tik. Tik.*

Weer klonk het steeds luider, en ik wist dat ik geen andere keus had dan het raam opnieuw te openen en de takken weg te duwen.

En toen gebeurde er dus iets raars. Ik liep door de kamer om het gordijn weer open te trekken, maar ik zag geen bladeren en geen tak die tegen het glas gedrukt zaten.

Sterker nog, de armen van de octopusboom staken de andere kant op. Ze strekten zich van het huis vandaan en leken naar de tuin te wijzen.

Met uitzondering van één twijgachtige stengel die strak naar mij wees. Het uiteinde leek zich te krommen als een vinger die me uitnodigde om dichterbij te komen.